Ч. 124. Субота 5 (18 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмiнiстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Чутка про розвязане палати послів. — Справа будови водних доріг. — Зять султана троїтелем. — Різня Вірмен. — Марокко, Франция а Сполучені Держави. — Росийско-японьска війна).

Нема сумніву, що тепер по відроченю ческого сойму, до чого причинила ся німецка обструкция, чеські посли до Ради державної, скоро би она була скликана, приступили би з цілої сили до обструкциї, до котрої знайшли би легко охотників. Сю обставину бере вже, здає ся, правительство під розвагу, бо пішла чутка, що президент міністрів др. Кербер носить ся таки на серіо з гадкою розвязаня палати послів, в виду того, що она так само як і доси покаже ся нездібною до правильної і успішної роботи. Правительство однакож постановило, кажуть, поінформувати ся насамперед у проводирів великих партий, чи на случай ческої обструкциї знайшлась би більшість потрібна для ухваленя позички на воєнні ціли. На случай, коли би правительство переконало ся, що не може зовсім певно числити на потрібну більшість, то оно не скликуючи палати послів, розвяже єї. Рівночасно буде розвязаний ческий сойм.

У міністра торговлі Калля явило ся вчера кількох послів, щоби его запитати, чи будова водних доріг розпічне ся ще сего року. Міністер відповів, що в тих краях, котрі ухваленем відповідного закона обовязали ся причинитись до будови, а то в долішній Австриї, на Мораві і в Галичині, будуть подрібні проекти визначені рівночасно. Виготовлене подрібного пляну для галицкого каналу від Затора до Пихович єсть в повнім ході. Все буде зроблене, щоби праці до серпня покінчити і прискорити ті роботи, що трохи утруднені великим роздробленем ґрунтової посілости і иншими місцевими відносинами. На питане в справі покритя коштів зазначив міністер, що міністерство торговлі одержало поки-що потрібні суми на будову в достаточній висоті із запасів касових, котрі будуть пізнійше рефундовані з позички. Наконець заявив міністер, що видано всї диспозициї, щоби в трох наведених повисше краях праці розпочали ся ще сего року.

Від довшого вже часу ходила якась глуха вість о подіях на дворі султана, о арештованях і висиланях на заточенє, аж остаточно переведене доси слідство виказало, що зять султана Кемал-паша єсть троїтелем, бо хотів дійстно отроїти Вассіфа-пашу, залюбившись в его жінці, а донці давного султана Мурада. Вислідок слідства наробив в султаньскій палаті немалого заворушеня і став ся причиною всїляких підозрінь і слідств против многих достойників, а іменно тих, що займають ся науками хемії і медицини.

З Константинополя доносять, що після наспівшої там телеґрами з Муш вирізали Турки в окрузі Сассун в часі від 25 цьвітня до 29 мая с. р. 3000 Вірмен, мужчин, жінок і дітий. Пятьдесять вірменьских сіл знищено, а в Муш порозбивані всї склепи належачі до Вірмен. До Муш прибуло 4000 Вірмен з провінциї в найбільшій нужді.

Факт, що Сполучені Держави північної Америки вислали до Марокка ізза одного Пердікаріса аж сім кораблїв воєнних, звернув на себе велику увагу. Що стало ся? — питають. Річ проста: Американці боять ся, щоби не вийшли з порожними руками, скоро би прийшло до розграбленя Марокка. Як звістно, угода Анґлії з Францию полишила Французам вільну руку в Мароккү. Американці отже підозрівають Французів, що они як давнїйше стояли потайком в звязи з претендентом Бу-Гамарою і піддержували марокканьского розбишака, щоби мати нагоду вмішати ся до справи і вступити до Марокка. Але як би того не було, то сей факт має велике значінє, бо по-

---

12)

БЕЗ МОВИ.

(З росийского — *Володимира Короленка*).

(Дальше).

Тимчасом сидів молодий Джон на своїм кріслї з витягненими ногами і руками, засуненими в кишені штанів, а на его лици видко було незвичайну нуду.

— Ей, чорт не такий страшний, як его малюють — перебив він нарікане старої пані.

Пані замовкла, перестала навіть робити панчоху і уважно поглянула на Джона, що байдужно глядів задерши голову на стелю, немов би бачив там що цікавого. Кілька хвиль тревало мовчане, пані і Матвій гляділи строго на молодого жида. Анна почервоніла.

— І звідки то всьо бере ся? — почала знов стара пані спокійним голосом. То всьо іде звідси, що в тім краю нема ніякого ладу. Жид Берко тут вже не Берко, лише містер Борк, а его син Йосько перемінив ся вже на вельможного пана Джона...

— Чиста правда — сказав Матвій з певним пересьвідченем. — Чуєш, Анно?

Дівчина поглянула з якимсь зачудованем на Матвія і ще більше почервоніла. Ій здавало ся, що хоч Джон був очевидно жидом і трохи зухвало поводив ся, то все таки не годило ся говорити ему такі річи до очий.

— Так, так, тут правдива Содома і Гоморра — говорила стара пані дальше. — І то таки правда, що каже один з моїх знакомих: „Той новий сьвіт виглядає так, немов би его викинено з осий і немов би він летів стрімголов у пропасть“.

— І то єсть сьвята правда — потвердив Матвій.

— Як бачу, то ти розумний чоловік — сказала пані ласкаво — і розумієш то... Скажи сам, чи не ліпше там у нас?... Наш старий сьвіт стоїть спокійно... Люди знають своє місце... Жид є жидом, хлоп хлопом, а пан паном. Кождий приймає покірно то, що ему Господь дав.. Люди жиють і хвалять Господа...

— Ну, але та істория мусить чейже скінчити ся — відозвав ся Джон встаючи.

— Ах, даруйте, містер Джон — сказала пані, усьміхаючись їдко. — Отже моя люба, мусимо таки справді покінчити наше діло. Приму тебе, коли погодимо ся що до ціни... Лиш одно кажу тобі наперед, аби ти знала: я люблю всьо робити на мій спосіб, так як у нас дома робить ся, а не як тут водить ся.

— Так найліпше — замітив Матвій.

— Беру на себе одвічальність за тебе перед Богом і людьми. В неділю будемо ходити разом до церкви, але на ті всїлякі мітинґи і балї не сьмієш і кроком ступити.

— Слухай пані, Анно — сказав Матвій. — Пані не будуть тебе на зле учити. А дадуть тобі то, що належить ся.

— Пятнайцять долярів на місяць уважає ся тут дуже малою платнею — сказав Джон, глядячи на годинник. — Пятнайцять долярів, окрема комната і один вільний день в тиждни.

Стара пані, що доси спокійно робила панчоху, поглянула люто на Джона і спитала Анну:

— Знаєш, що то доляр?

— То два рублї, прошу пані — відповів за Анну Матвій.

— Ти вже де служила?

— Служила... За покоївку у пані Залеской.

— Кілько там платили?

— Шість рублів.

— Трохи за богато як на нашу околицю — зітхнула стара пані. — За моїх часів не знали таких заслуженин... А тут в Америці, як хочеш мати трийцять, то іди до ось того. Він дасть тобі трийцять рублів і окрему комнату і тілько вільного часу, кілько схочеш... в день...

Лице Анни почервоніло знов як грань, але пані поглянувши понад очиці на дівчину, говорила дальше, обернувши ся до Матвія:

— За приміром не треба далеко шукати. Тут при тій самій улици жиє одна християньска дівчина з жидом. І Господь поблагословив єї вже дитинкою.

— Атже ви знаєте, що они обоє повінчані — сказав Джон злїстно.

— Повінчані, очивидно! А хто їх вінчав, скажи, прошу?

— Они, як знаєте, брали цивільне вінчанє.

— Отже бачите — обернула ся пані знов до Матвія. — То називають они вінчанєм...

Матвій поглянув з ненавистию на жида і сказав:

казує, що Американцями байдуже про договір Анґлії з Францею та про єї якусь верховну власть над Мароккем; се для Франциї небезпечно, бо за приміром Американців підуть другі держави.

З Гельзінґфорсу у Фіндляндиї доносять, що якийсь урядник сенату **зранив тяжко ґенерал-ґубернатора Бобрікова в будинку сенату.** Урядник той по доконаню замаху стрілив до себе і забив ся на місци. Бюро Райтера доносять, що замаху на ґен.-ґубернатора Бобрікова допустив ся син сенатора Шумана, Евгеній. Бобріков ранений в черево а куля пробила єму жолудок. Другу кулю дістав в шию. Се убийство має безперечно характер політичний і єсть під теперішну пору вельми небезпечним проявом в Росиї.

З поля війни зачинають знов надходити некористні для Росиян вісти. Нема вже сумніву, що Японці побили ґен. Штакельберґа і змусили єго вертати на північ, а тимчасом всї армії японьскі машерують на цілій лінії на північ против армії Куропаткіна, котра, як кажуть, лагодить ся вже уступати ще дальше взад, може аж до Харбіна. Кажуть, що Штакельберґ був призначений лиш на то, щоби крити відворот армії Куропаткіна. Владивостоцка ескадра від часу, коли до Владивостока приїхав адмірал Скридлов, набрала відваги і пустила ся на широке море та знищила два японьскі кораблї торговельні. Здає ся, що она мала намір получити ся з фльотою в Порт Артурі, але то їй не удало ся. Факт, що з Порт Артура виплив знов корабель „Новік,“ єсть доказом, що Росияни вже очистили собі дорогу. Однакож в виду японьскої фльоти „Новік“ вернув назад до порту.

Новинки.

Львів дня 17-го червня 1904.

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував кустоа львівскої унїверситетскої бібліотеки дра Фридерика Папе — звільняючи єго заразом від обовязків консерватора секциї I — консерватором секциї II-ої центральної комісиї для штуки і історичних старинностий, а доцента клясичної археольоґії на львівскім унїверситетї дра Кароля Гадачка консерватором секциї I; — професора львівскої полїтехнїки Теод. Тальовского консерватором центральної комісиї для повітів: Богородчани, Борщів, Городенка, Заліщики, Калуш, Коломия, Косів, Надвірна, Печеніжин, Снятин, Станиславів і Товмач. Всї 3 на пять лїт.

— **Станиславівский комітет**, що занимає ся звеличанем інтронїзациї Єго Пр. дра Григория Хомишина, повідомляє тих, що хотїли би яко депутациї взяти участь в торжестві, щоби зволили зголосити ся дня 18 червня, се є в суботу о год. 3 в льокали Рускої Бесїди в Станиславові, площа Франца Йосифа ч. 3.

— **Іспит з пожарництва** відбуде ся дня 26 червня с. р. в недїлю о 2 годинї перед фаховою комісиєю в льокали львівского „Сокола“. Всїх, котрі брали участь в обох курсах, просить ся, щоби явили ся того дня вже о пів до 2 години. Гості пожадані. Секция пожарна Тов. гімн. „Сокіл“.

† **Кость Підвисоцкий**, артист галицкої і українських сцен, упокоїв ся дня 12 с. м., в 42-ім роцї житя, в домі своєї матери в Медусї. В покійнім тратить руска сцена одного з найталановитїйших артистів. Бл. п. Кость походив, як і єго молодший брат бл. п. Спиридіон із дрібної шляхти в Медусї під Галичем. Яко питомець бурси Ставропиґійского Інститута учащав до академичної ґімназиї і покінчивши єї, перед матурою вступив до театру. Довший час виступав в театрі дир. Бачиньского, де товаришував зі Слївіньским, теперішним режисером і директором варшавских правительственних театрів і Кічманом, ем. співаком львівскої польскої сцени, але небавом уступив звідтам, бо єго співучий, чисто український виговір не надавав ся для польскої мови, на якій виставляли ся там штуки на переміну з рускими. Вступивши тодї до дир. Моленцкого, Кость Підвисоцкий перебував на рускій сценї під ріжними дирекциями. Він був перший зміж галицких артистів, разом зі своєю жінкою, що зважили ся поступити на українські сцени і там тяжкою працею над собою здобули собі місце. Кілька лїт побуту в ріжних трупах приспорили обоїм пп. Підвисоцким чимало фахових відомостий і они, повернувши відтак до Галичини в часї, коли „Руска Бесїда“ перенята була руский театр у власний заряд, перевели цїлу реформу що-до вистав українських штук. Пережиті злиднї, противности та невдачі і труди вандрівного житя підкосили вчасно зелїзне здоровле покійника і він пійшов скоро з'єдинити ся з тими, що разом з ним працювали і так само як він лягли передчасно в молодім віцї в тяжкій службі вандрівної штуки. В. є. п.!

— **Пожар лїса.** В Хотилюбі, чесанівского повіта, погоріло сими днями 80 морґів соснового лїса двірского, власність п. Тита Зарицкого. Шкода значна.

— **Утеча дефравданта** З Ґориції телеґрафують, що утїк звідтам звістний адвокат др. Ґраціядо Люсато, спроневіривши до 400.000 К із зложених у него депозитів.

† **Помер** Володислав Немилович, професор хемії на львівскім унїверситетї, дня 15 с. м., у Львові, в 41-ім роцї житя.

— **Про страшну катастрофу** в Новім Йорці доносять нинї такі близші подробиці: Пожар вибух в той спосіб, що в кухни корабля запалила ся велика скількість солонини і товщу, а кухарі замість угасити огонь поутїкали з кухнї на поклад, а тимчасом пожар в середині корабля ширив ся з незвичайною скоростию. Головною жертвою тої катастрофи були дїти. На корабли було до 1600 осіб, переважно німецких родин з дїтьми. В часї пожару діяли ся страшні річи. Навіть матери, аби самі ратувати ся, кидали сотками малі дїти до води, а самі бороли ся між собою, як звірята, аби дістати ся до лодок, які вислано на ратунок. Богато осіб зійшло з ума. Німецкий пастор Гас,

---

— Дївчина лишає ся у вас.

А відтак, глянувши на Анну, додав мягко:

— Она, прошу панї, кругла сирота... Гріх було би кривдити єї.

Стара панї кивнула головою, похиливши ся над своєю роботою. Між тим Джон, котрому всьо то, як і поведене Матвія супротив него дуже не сподобало ся, заложив капелюх на голову і не кажучи слова, вийшов з комнати. Матвій побачив, що той нечемний молодець наміряє відійти без него і почав також спішити ся. Попращавши ся скоро з Анною і поцїлувавши паню в руку, кинув ся до дверий, але ще раз задержав ся:

— Простїть панї... я хотїв би ще про щось спитати.

— Що таке?

— Чи не найшов би і я у вас який кутик для себе? За малу заплату... Може в огородї, або в стайни при конях? Маленький кутик де в шопі я чей не залежав би, а вдоволивсь би найменшою заплатою. Що?.. Аби з голоду не померти...

— Нї, любчику, які тут огороди! Які конї! Тут сїдають сенатори за пять центів побіч послїдних волоцюгів в кіннім трамваю і їдуть...

— Га, то оставайте з Богом. Але де є?..

І не договоривши до кінця, вибіг Матвій чим скорше за двері, аби не згубити Джона.

XVI.

На сходах перед домом не видко було вже непривітливого молодця, але саме хтось скручував на розї в другу улицю. Матвій побіг за ним, хоч єму властиво видавало ся, що то фальшива дорога. Коли добіг ще до другого рога, дігнав того чоловіка, але в тім краю люди подібні до себе так само як доми. Той чоловік мав такий самий капелюх на голові, таку саму паличку в руцї і такий самий хід як молодий Джон, але лице, яке обернув до Матвія, було цїлком чуже, здивоване і незнакоме. Мовчки глядів Матвій за віддалюючим ся чужинцем; а на Матвія глядїли з обох сторін улици позаслонювані вікна всїх домів, що були подібні де себе так як капля води.

Матвій завернув. Він ще добре не розумів, що єму стало ся, але серце сильно бялось єму в груди. Улиця, на котрій він був, подобала цїлком на ту, на якій стояв дім старої панї. Лише що тут були віконні заслони спущені по правій сторонї, а по лївій була тїнь від домів. Уйшов кількадесять кроків, постояв хвильку на другім розї, вернув ся і ішов відтак поволи, заєдно оглядаючись, немов би єго тягнуло назад на те місце, або немов би поприв'язував хто до єго ніг сотнарові тягарі.

Але рівночасно почув і молодий Джон докори совісти, що так нечемно покинув Матвія. Він скоро завернув, задзвонив і попросив досить непривітливо, аби покликали до него Лозиньского. бо він не може довше ждати. Час то гроші.

Стара панї видивила ся не него з зачудованем; Анна, що занесла була вже свій клунок до кухнї і підпіняєвшись хотїла кінчити мите підлоги, зачате панию, вийшла також, упорядкувавши на борзї одїж на собі. Всї троє стояли на дворі на сходах і розглядали ся то на право то на лїво. Але на улици не видко було нїкого, хто був би подібний до Матвія.

— Він імовірно пійшов иншою дорогою до стациї — сказав Джон.

Анна з недовірієм похитала головою.

— Нї — сказала — він не знає тут дороги.

Она глядїла на улицю, на одностайні ряди домів і єї очи наповнили ся сльозами.

— Ей, дитино — відозвала ся панї — виглядати нїчого не поможе... З того не будеш розумнїйша... Та й я не взяла тебе на те... Треба докінчити мите підлоги.

— Може... він верне — сказала Анна.

— Або що? Чей не будеш тут до вечера стояти — сказала панї вжн трохи злістно.

— То одинокий близький чоловік, якого тут маю — сказала Анна тихо.

— Слава Богу, що лиш він один — замітила панї. — Для молодої дївчини і одного за богато.

Анна кинула ще послїдний погляд на улици. Саме завертав Джон на розї улиці, випитавши якогось прохожого. Тепер і він щез, улиця стала пуста. Анна погадала собі, що не знає навіть адреси містера Борка і що тепер она тут так само пропала як Матвій.

Вскорі замкнули ся знов двері за нею і обуджений з свого спокою дім старої панї з людьми стоячими на сходах і випитуючими перехожих набрав знов вигляду своїх сусїдів і нїчим від них не ріжнив ся: ті самі вікна, тілько над дверми на шибі виднїло чорне число 1235.

Тимчасом в однїй з бічних улиць стрітив один перехожий, котрого Джон випитував о Матвія, якогось дивного чоловіка, що ішов згорблений немов би під невидимим тягаром і заєдно оглядав ся. Американець взяв єго привітливо за рамя, повів на ріг улиці і показав перед себе.

Thirty five, thirty five — сказав вічливо і цїлком переєвідчений, що при так точнім поясненю нїхто вже не може заблудити, побіг скоро за своїми орудками. Матвій подумав хвильку, оглянув ся і задзвонив до дверий найблизшого дому. Отворила їх якась незнакома женщина з поморщеним лицем і чорним волосем. Женщина щось гнївно спитала і знов замкнула двері.

Так само було й в сусїднім домі і в ще кількох инших. На кінци улиці подумав, що тут треба завернути в бік і перейшов ще одну улицю і ще одну, а коли відтак побачив кирницю, коло котрої, як єму здавало ся, переходили перед годиною, завернув третій раз в нову улицю. Але та улиця була знов така сама як всї инші, лише що тїнь була тут знов по

що устроював прогульку, утратив жену і дочку, а сам збожеволів. — Головною виною нещастя було — як дальше доносять — недбальство корабельної залоги. Прилади до гашеня огня були поміщені на самім споді корабля і до них но можна було дістати ся. Було також на кораблі 2500 ратункових поясів, однако їх не ужито, бо були за сильно прикріплені. З цілої залоги корабельної погиб всего один моряк. Капітан і прочі спасли ся, не думаючи о ратованю подорожних. В наслідок того всіх їх арештовано. Загальне число жертв має виносити 1900 осіб. В тій дільници міста, в котрій мешкають Німці, мема майже одної родини, котра не мала би якої жертви нещастної катастрофи. Президент Любе прислав президентови Рузвельтови телеґраму кондоленцийну з причини тої страшної події.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Кіль 17 червня. В честь анґлійского короля Едварда відбудуть ся тут великі маневри фльоти.

Ню-Йорк 17 червня. Доси бракує 600 осіб з подорожних корабля „Ґенерал Фльокун“. До вчера вечера видобуто 530 трупів а розпізнано 409. Капітана корабля і залогу арештовано, бо занедбали всі міри осторожности і не давали помочи загроженим. Огонь, кажуть, займив ся з того, що якийсь пасажир варив собі в скороварі на спіритусі яйця на снідане і розілляв спіритус.

Гельзінґфорс 17 червня. Ґен.-ґубернатор Бобріков помер.

Петербург 17 червня. Убийник ґен.-ґубернатора Бобрікова Евгеній Шуман був урядником у відділі шкільнім а перед тим в сенаті. Він стрілив три рази до Бобрікова. Перша куля ранила єго легко в шию, друга відбила ся об ордер, а третя зранила тяжко в черево. Тяжко зраненого відвезено до єго помешканя, де зроблено операцию, котра однакож не могла вже удержати єго при житю; заосмотрений сьв. Тайнами Бобріков помер.

Бійск 17 червня. Коло Устінана в горах появив ся якийсь чоловік, котрий каже, що він єсть богом Аіротом, котрого вижидали Монголи і Кальмуки. Він мешкає в юрті і не показуєсь людем, лиш порозумівае ся з ними через якогось біло убраного старика і через молоді дівчата. Той старик научає нарід. Кальмуки, що були доси для Росиян прихильні, стали тепер якісь загадочні і не можна від них нічого довідати ся. Звістно лиш то, що наука бога заказує брати паперові гроші, хиба лиш золоті і срібні.

Петербург 17 червня. Куропаткін телеґрафує до царя: Я одержав від ґен. Штакельберґа слідуючий рапорт датований дня 15 червня о 1-ій годині 20 мін. в ночи: Я наміряв заатакувати дня 15 с. м. праве крило неприятеля, але в хвили, коли войска призначені до того атаку відійшли, Японці заатакували моє праве крило значними силами. Я був змушений вирушити з цілою резервою, але й она показала ся недостаточною. Я був змушений вертати назад трома дорогами в північнім напрямі. Мої страти суть тяжкі, але ще не зовсім знані. Трету і четверту батерию нашої бриґади артилерії кулі неприятеля зовсім знищили. Тринайцять з шіснайцять наших пушок знищені остали ся в поли. Поступоване войска було знаменито. Велика часть аж по кількакратнім приказі відступила від бою.

Петербург 17 червня. Рос. аґенция телеґрафічна доносить з Бійска в Сибири під вчерашною датою: Серед Монголів в Алтайских горах заворушило ся в наслідок того, що там появив ся бог Аірота, котрий їх увільнить з теперішної (російскої) неволі і поможе основати їм независиме царство. Зібрало ся кілька тисячів Монголів а їх проводирами суть якісь незвістні три чоловіки, котрі кажуть, що суть апостолами бога Аірота і роблять на нарід великий вплив, послугуючись при тім електричними приладами.

Рух поїздів
важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4 35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

правій стороні, а по лівій сьвітило сонце на заслонені вікна.... З далека доносив ся відгомін перебігаючого поїзду.... Матвій станув посеред улиці як зогнаний струєю човен від берега, а що не мав надії віднайти дім старої пані, то пішов просто в напрямі, звідки доносив ся гук поїзду. В тій хвили тою улицею, з котрої лише що вийшов Ловівець, надбіг неспокійний і засумований молодий Джон. Двері дому ч. 1234 отворили ся на ново і знов стояли дві женщини і молодий чоловік на дворі на сходах, нараджували ся і розглядали ся. Анна мала сльози в очах, Джон заклопотаний здвигав плечима.

Сумна і заплакана покінчила Анна пізним вечером свій перший день на новій службі. Було богато роботи, бо стара пані вже чотирнайцять днів мусіла обходити ся без служниці. Крім того збирали ся звичайно сего дня столівники старої пані з кількома гістьми на партию гри в карти. Сиділи до пізна по півночи, а Анна ждала утомлена і сумна в сусїдній комнаті, аби бути готовою на кождий поклик.

Розходячи ся, гості дякували господини за приємну забаву.

— Ах, справді! Лише у вас чує ся часами так, немов би було ся дома — сказав один з гостий, цілуючи паню в руку. — Як ви то властиво устроюєте?

— О, она правдива чародійка! — сказав гордо чоловік старої пані, округлий шпаковатий пан з виголеною бородою і довгими заличками. — А бачили ви вже нову служницю?

— Бачив. Певне якась з наших околиць. Такі добрі, послушні очи. О, наш „нарід“ ще не зіпсований.

— Скажіть радше: ще не цілком зіпсований. Вже й у нас появляє ся малпованє панів. Міска одіж дотерла вже аж до села і випирає живописну народну ношу.

— Так! Але дівчина справді приємна; ані сліду тої зухвалости, того... як би то сказати.... Ну, одним словом, аж мило бачити чоловіка, що знає своє місце....

— Але як то довго буде! — зітхнула стара пані. — Тут псує ся всьо неззичайно скоро. Дійстно не знати, звідки то бере ся.

— То висить у воздусі... якась така пошесть — відповів весело сьміючи ся один із столовників. І йдучи до своєї комнати, погладив Анну попід бороду.

А в гостинници містера Борка було нині вечером дуже голосно. Мимо того, що вдача Дими так дуже змінила ся, встидав ся він тепер дуже, жалував за Матвієм і чув, що провинив ся. Коли виїздили в чужину, приобіцяли собі, що разом будуть жити і умирати. Голова Дими — а до неї сила, руки і ноги Матвія. А тепер пішли ноги самі по сьвіті, а голова вештала ся з чужими людьми. В Димі обудила ся совість, Дима кричав, проклинав Джона, себе самого і своїх нових приятелів, а навіть штовхнув Падді'ого, коли той наблизив ся до него, жартуючи. Падді обидив ся і вызвав Диму на борбу. Дима велів єму спершу забирати ся до чорта, але Падді пустив єму трохи крови з носа і тоді він сам почав на сліпо вимахувати кулаками.... Але почув, що й голові але без сильних рук товариша і вхопив за крісло та загрозив Падді'ому, що він плює на всі правила борби і через те сильно упала єго повага в очах Падді'ого.... В ночи кілька разів зривав ся, а навіть плакав.

Але то всьо очивидно нічого не помогло. Приятель пропав в величезнім місті, як голка на вкритім порохом гостинци....

(Дальше буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

*Молитвеник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка історня педаґоґіі 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Лїлїпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з істориї Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряна:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Днїпрової Чайки.** Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл видїлових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).